

Drage mlade bralke in mladi bralci, cenjene mentorice in mentorji branja, ravnateljice in ravnatelji, spoštovane kolegice in kolegi,

šolsko leto, ki je za nami, nas v marsičem lahko navda s ponosom in pogumom.

Navdaja nas s **ponosom**, ker smo svečano, lepo in prijetno – tako, kot se nam, ki vsa ta leta sooblikujemo Bralno značko, tudi spodobi, zaokrožili jubilejno sezono z imenitno proslavo na Prevaljah. Slovesni, pa tudi navdihujoč ton, je sklepni slovesnosti ob petdeseti obletnici prve bralne značke dal pozdravni govor predsednika republike dr. Danila Türka, častnega pokrovitelja našega gibanja. Če smo gibanje, ki zmore navduševati za branje tisoče in tisoče mladih, smo hkrati tudi velika družina bralcev in sogovornikov, ki zna in zmore pokazati vsej Sloveniji, da smo še vedno tu: vedno znova presenečamo z novimi idejami in projekti, znamo sooblikovati izjemne medijske dogodke, znamo se veseliti zgodovine in prihodnosti. Ali kot je na slovesnosti dejal Slavko Pregl: *Skorajda je postala že navada, da fant dekle najprej vpraša, če bere za bralno značko ...*

Dosedanja pot in lansko šolsko leto z različnimi obeležji obletnice pa nas navdajata tudi s **pogumom**. Branje, tisto povsem pristočno, pa tudi tisto, ki vodi v pogovor o prebranem, je v današnjem času še vedno živo, izzivalno in navdihujoče. V času, za katerega bi morda kdo mislil, da poglobljeni misli ni naklonjen, je branje »oaza lepote in resnice«. Res, da knjiga in branje ter delo z mladimi bralci ne polnita prvih strani časopisov; prej bo držalo, kot je dejal profesor dr. Miran Hladnik, da *književnost pride na prve strani le tedaj, če se iz nje da narediti škandal*. Ampak čeprav so tovrstne senzacionalistične ose učinkovito nadležne, so vendarle »ose enodnevnice« - branje, ta naša skupna pot, pa je modra želva, ki se za ose ne zmeni, ampak počasi in mirno hodi naprej – že petdeset let. Pogum je namreč, da od sebe odženeš ose enodnevnice: tiste s prvih strani časopisov in iz prvih minut televizijskih oddaj, pa tiste, ki v vsaki knjigi, če se le pojavi kaka na videz »sporna« beseda ali podoba, vidijo grozovito nevarnost za našo »krhko mladje«, pa še tiste, ki pikajo takole: Le kaj bi danes brali in se ukvarjali z mladimi, ko pa imamo mi in imajo tudi oni drugega, pametnejšega in koristnejšega dela dovolj! Saj se tako ali tako ne da ničesar spremeniti ...

Verjamem, drage bralke in bralci teh vrstic, da piki os včasih zaskelijo, ali če malo preobrnemo Cankarjevo misel: *Saj ni, da bi nam te ose lahko kaj naredile, sitno je pa le ...* Pa vendarle: pustimo jih, naj brenčijo in se naokrog zaletavajo po mili volji. Naše delo je delo čebel: duhajmo *cvetni prah na rožah stvari*, kot je besede pesniško poimenoval Boris A. Novak. Te besede zagotovo niso glasne in ne »zažigajo«, nam pa ponujajo tisoče možnosti, da v pogovoru z mladimi bralci iz njih srkamo sladko-grenki med pomenov književnih besedil, klasičnih in sodobnih, pesniško krhkih in najstniško uporniških, pravljичno nerazumljivih in ostrih, kot je svet, v katerem živimo.

Tudi letos se bomo srečali na **strokovnem simpoziju** – tokrat bo namenjen govorni interpretaciji književnosti. Naslov simpozija je *Živo branje, dramatičnost interpretacije*, potekal pa bo 14. oktobra. Vabim vas, da se ga udeležite in skupaj z nami razmislite o tem, kakšne so možnosti, da z mladimi bralci iz mrtvih črk na papirju ustvarimo živo melodijo sporočil.

Ob začetku novega šolskega leta vsem vam in vašim mladim sogovornikom želim, da cvetni prah na rožah stvari ne bi nikdar izginil v neznanu.

S spoštovanjem,

dr. Igor Saksida, predsednik

Ljubljana, september 2011